

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.01.1997, sp. zn. Tcnu 25/96, ECLI:CZ:NS:1997:TCNU.25.1996.1

Číslo: 33/1997

Právní věta: K účinkům rozhodnutí Nejvyššího soudu o uznání rozsudku cizozemského soudu (§ 384a tr.ř.) nebo o zaznamenání údajů o odsouzení cizozemským soudem do evidence Rejstříku trestů podle § 4 odst. 2 zák. č. 269/1994 Sb.: Zákonný důsledek takových rozhodnutí záležející v tom, že se na odsouzení cizozemským soudem hledí jako na odsouzení soudem České republiky (§ 4 odst. 3 citovaného zákona), znamená, že toto odsouzení nemá jen význam důkazního prostředku o osobě odsouzeného, ale stává se formální právní skutečností předpokládanou zákony České republiky, zejména skutečností, k níž lze přihlížet jako k okolnosti recidivy ve smyslu příslušných ustanovení trestního zákona. Na druhé straně ani po zapsání údajů o odsouzení soudem cizího státu do evidence Rejstříku trestů nejde o rozsudek soudu České republiky, takže nelze ve vztahu k takovému odsouzení ukládat souhrnný trest ve smyslu § 35 odst. 2 tr.zák. K tomu, aby bylo možno přihlížet k zapsanému odsouzení jako k okolnosti recidivy, je však nezbytné mít k dispozici další podklady, přinejmenším příslušný spis Nejvyššího soudu, jehož obsahem je především rozhodnutí cizozemského soudu, pokud se nepodaří nebo není účelné opatřit trestní spis (jeho opis) z ciziny.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.01.1997

Spisová značka: Tcnu 25/96

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Účinky rozhodnutí cizího státu, Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 384a 269/1994 Sb. § 4 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 33

Vyloučení orgánů činných v trestním řízení

K účinkům rozhodnutí Nejvyššího soudu o uznání rozsudku cizozemského soudu (§ 384a tr. ř.) nebo o zaznamenání údajů o odsouzení cizozemským soudem do evidence Rejstříku trestů podle § 4 odst. 2 zák. č. 269/1994 Sb.:

Zákonný důsledek takových rozhodnutí záležející v tom, že se na odsouzení cizozemským soudem hledí jako na odsouzení soudem České republiky (§ 4 odst. 3 citovaného zákona), znamená, že toto

odsouzení nemá jen význam důkazního prostředku o osobě odsouzeného, ale stává se formální právní skutečností předpokládanou zákony České republiky, zejména skutečností, k níž lze přihlížet jako k okolnosti recidivy ve smyslu příslušných ustanovení trestního zákona. Na druhé straně ani po zapsání údajů o odsouzení soudem cizího státu do evidence Rejstříku trestů nejde o rozsudek soudu České republiky, takže nelze ve vztahu k takovému odsouzení ukládat souhrnný trest ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák.)*

K tomu, aby bylo možno přihlížet k zapsanému odsouzení jako k okolnosti recidivy, je však nezbytné mít k dispozici další podklady, přinejmenším příslušný spis Nejvyššího soudu, jehož obsahem je především rozhodnutí cizozemského soudu, pokud se nepodaří nebo není účelné opatřit trestní spis (jeho opis) z ciziny.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 1. 1997 sp. zn. [Tcnu 25/96](#))

Nejvyšší soud České republiky projednal dne 17. 1. 1997 v neveřejném zasedání návrh Ministerstva spravedlnosti České republiky a rozhodl tak, že se podle § 4 odst. 2 zák. č. 269/1994 Sb. do evidence Rejstříku trestů zaznamenají údaje o odsouzení občanů České republiky, a to A. L., J. Z., a J. V. rozsudkem Nižšího soudu ve Vantaa, Finská republika, ze dne 10. 4. 1996 č. 20 (R 96/361), ve spojení s rozsudkem Vyššího soudu v Helsinkách, Finská republika, ze dne 21. 8. 1996 č. 4111 (R 96/962), a to pro těžký trestný čin v souvislosti s omamnými látkami podle hlavy 50, paragrafu 2 trestního zákona Finské republiky k trestu odnětí svobody v trvání osmi let a deseti měsíců.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Nižšího soudu ve Vantaa ze dne 10. 4. 1996 č. 20 (R 96/361) byli obvinění A. L., J. Z. a J. V. uznáni vinnými těžkým trestným činem v souvislosti s omamnými látkami podle hlavy 50, paragrafu 2 trestního zákona Finské republiky a byl jim uložen trest odnětí svobody v trvání osmi let a deseti měsíců. Uvedeného trestného činu se podle rozsudku dopustili obvinění tím, že dne 2. 3. 1996 přicestovali z Bangkoku (Thajsko) na letiště v Helsinkách a tam při kontrole celními orgány bylo u nich nalezeno celkem 4755 g heroinu v hodnotě minimálně 20 mil. finských marek. K odvolání obviněných jednal ve věci Vyšší soud v Helsinkách, který však neshledal důvod ke změně prvoinstančního rozsudku. Tím se uvedený rozsudek stal pravomocným a v současné době obvinění vykonávají trest odnětí svobody ve Finsku.

Dne 4. 10. 1996 pod zn. 3661/96-M podalo Ministerstvo spravedlnosti České republiky podle § 4 odst. 2 zák. č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů (dále jen zákon), Nejvyššímu soudu České republiky návrh na zapsání výše uvedeného odsouzení soudu Finské republiky do evidence Rejstříku trestů České republiky.

Nejvyšší soud České republiky věc přezkoumal a shledal, že jsou splněny zákonné podmínky pro zápis odsouzení cizozemským soudem do evidence Rejstříku trestů.

Podle § 4 odst. 1 zákona se do evidence Rejstříku trestů zaznamenávají také údaje o odsouzení cizozemským soudem, jestliže o uznání rozsudku takového soudu rozhodl Nejvyšší soud (§ 384a tr. ř.). Rozhodnutí Nejvyššího soudu o uznání cizozemského rozsudku je tak bez dalšího podkladem pro zaznamenání údajů o takovém odsouzení do evidence Rejstříku trestů.

Podle § 4 odst. 2 zákona může Nejvyšší soud na návrh Ministerstva spravedlnosti rozhodnout, že do evidence Rejstříku trestů se zaznamenají údaje o jiném odsouzení občana České republiky cizozemským soudem, jestliže se týká činu, který je trestným i podle právního řádu České republiky a zápis do evidence je odůvodněn závažností činu a druhem trestu, který za něj byl uložen.

Z podaného návrhu a z obsahu připojeného spisového materiálu vyplývá, že všichni tři obvinění jsou

občany České republiky. Byli odsouzeni rozsudkem soudu cizího státu. Přitom "jiným odsouzením" podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona se má na mysli odsouzení cizozemským soudem, které nebylo uznáno postupem podle § 384a tr. ř. (viz § 4 odst. 1 zákona). Odsouzení se týká činu, který vykazuje znaky trestného činu též podle právního řádu České republiky (§ 187 tr. zák.). Tím je splněna i další podmínka formální povahy spočívající v požadavku oboustranné trestnosti.

S ohledem na trestnou součinnost více osob, množství a vysokou nebezpečnost provážené omamné látky (heroin v množství téměř 5 kg) a její hodnotu se jedná o velice závažný trestný čin. Rovněž uložení trestu odnětí svobody, a to v poměrně citelné výši, odůvodňuje zápis tohoto odsouzení do příslušné evidence. I shora uvedené okolnosti materiální povahy svědčí o důvodnosti podaného návrhu na provedení zápisu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší soud vyhověl návrhu Ministerstva spravedlnosti.

Podle § 4 odst. 3 zákona platí, že pokud Nejvyšší soud rozhodne o uznání rozsudku podle odstavce 1 nebo o zaznamenání údajů o odsouzení do evidence Rejstříku trestů podle odstavce 2, hledí se na takové odsouzení cizozemským soudem jako na odsouzení soudem České republiky. Tato zákonná fikce však nenastoluje stejný právní stav a nezpůsobuje stejné právní účinky jako v případě, že se jedná o rozsudek soudu České republiky. To, že se na takové odsouzení hledí jako na odsouzení soudem České republiky, neznamená, že se současně na rozsudek (rozhodnutí) cizího státu, jenž zakládá toto odsouzení, hledí jako na rozsudek (rozhodnutí) soudu České republiky. Z toho vyplývá, že i když se na takové odsouzení hledí jako na odsouzení soudem České republiky, je nepřípustné zasahovat do rozsudku cizího státu způsobem porušujícím jeho jurisdikci. Kupř. zrušením výroku o trestu postupem podle § 35 odst. 2 tr. zák. nebo uplatněním mimořádných opravných prostředků.

Naproti tomu takové odsouzení nemá význam jen důkazního prostředku k hodnocení osoby pachatele. V důsledku rozhodnutí Nejvyššího soudu podle § 4 odst. 2 zákona, případně s ohledem na znění ustanovení § 4 odst. 1 zákona se takové odsouzení stává formální právní skutečností předpokládanou zákony České republiky, ke které lze přihlížet např. jako k okolnosti recidivy ve smyslu příslušných ustanovení trestního zákona. K tomu je však nezbytné mít k dispozici přinejmenším příslušný spis Nejvyššího soudu, jehož obsahem je zejména rozhodnutí cizozemského soudu, pokud se nepodaří nebo není účelné opatřit příslušný trestní spis (jeho opis) z ciziny.

*) Redakční poznámka: Ve stejném významu je pojem "hledí se na odsouzení jako na odsouzení soudem České republiky" použit i v třetí části právní věty stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky uveřejněného pod č. 37/ 1996 Sb. rozh. tr.